

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ πτωχαὶ νέμφαι. Κληροδοτήμα Τσουφλῆ. — Ὁ ἀπολοσιθὴς Παράδεισος, περικοπαὶ (Milton). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Γυναικεία κίνησις. — Παράπονο πεθαμένης (ποίησις Μικροῦ). — Κυρίαὶ καὶ ὑπέρτριαι (ὑπὸ Hachef). — Ἀπὸ τῆς Ἄλπεις. (Ἐμμετρος περιγραφὴ ταξιδίου ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Ἀλληλογραφία. Συναγαί. Εἰδοποιήσεις. Βοσνική φιλολογία, ἡ ὠραία Λεποζάδα. Ἐπιφυλλίς, ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου.

ΠΤΩΧΑΙ ΝΥΜΦΑΙ

Ἡ φιλανθρωπία ἐν Ἑλλάδι ἐπεκράτησε νὰ ἐκτείνῃ τὰς προστατευτικὰς τῆς πτέρυγας μᾶλλον ἐπὶ τῶν παλαιστῶν τοῦ θανάτου καὶ τῆς υγείας ἢ ἐπὶ τῶν παλαιστῶν τῆς ζωῆς. Τὰ μυθώδη ποτὰ, τὰ ὅποια συχνά, πυκνὰ κληροδοτοῦνται ὑπὲρ νοσοκομείων καὶ ἀσθενῶν, ὁ χρυτοὺς Πακτωλὸς τοῦ Συγγροῦ, ὁ ὅποιοις γενναϊότερον διωχθεύθη ἐσχάτως ὑπὲρ τῶν νοσοκομείων ἢ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν εὐχγῶν ἰδρυμάτων, πιστοποιοῦν τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Καὶ ἡ φιλανθρωπία δὲν ἔχει βεβχίως ἀδικον. Φυσικὸν εἶναι νὰ αἰσθάνεται τις περισσοτέραν εὐσπλαγχνίαν δι' ἕνα πόνον, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται καὶ βλέπει καὶ ὁ ὅποιοις, ἐὰν δὲν ἐπιμεληθῆ, φέρει ἀσφαλῶς πρὸς τὸν θάνατον, ἢ ἕνα πόνον τὸν ὅποιον δὲν βλέπει καὶ δὲν αἰσθάνεται ὡς αἴφνης τὸν πόνον τῆς πείνης, τῆς ἐρημίας, τῆς ἐγκαταλείψεως, τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου.

Διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν πόνων αὐτῶν ἀπαιτεῖται κάποια πνευματικὴ μόρφωσις ἀνωτέρα, κάποια ψυχικὴ εὐαισθησία λεπτοτέρα, κάποια φιλοσοφικότης νοῦ μὴ προσιῆ καὶ προσπελαστὴ εἰς ὄλως τὰς ἀντιλήψεις. Ἡ θεραπεία τῶν πόνων αὐτῶν τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν τῶν πολυωνύμων ἀνάγεται εἰς ἰδικὸν κλάδον φιλανθρωπίας, τῆς προβλεπτικῆς φιλανθρωπίας, ἡ ὅποια ἐργάζεται, ὅπως καταστήσῃ τὴν ζωὴν ὀλιγώτερον ἐπίπονον καὶ ὀδυνηρὰν εἰς τὰ θύματά της, καὶ

ὅπως βοηθήσῃ αὐτὰ νὰ ἀνταποκριθῶσιν, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον εἰς τὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν προορισμὸν των. Οἱ νεώτεροι μάλιστα φιλόσοφοι θεωροῦν αὐτὴν ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπίαν, ἡ ὅποια ἔχει ὡς ἐλαττήριον ὄχι μόνον τὴν συμπάθειαν πρὸς φυσικὰς ἀλγηθόνους, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν αὐτῆς ἔννοιαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πρὸς τὸ μέλλον αὐτῆς, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὸ γένος, πρὸς τὴν φυλὴν. Ἄν λοιπὸν καὶ σπανιώτερον ἐκδηλοῦται ἡ ἀγάπη αὐτὴ τῶν φιλανθρώπων διὰ τῶν διαθέσεων τοῦ πλοῦτου των, εἶναι ὅμως πάντοτε καὶ μᾶλλον θαυμαστὴ καὶ ἡ μεγαλειότεραν παρέχουσα ἡδονὴν καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἐπενεργούσα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν λαῶν.

Ἡ πόλις μας, ἐν σχέσει πρὸς τὸν μικρὸν σήμερον πληθυσμὸν της καὶ πρὸς τὴν οικονομικὴν ἐν γένει καχεξίαν της, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνθεὶ καὶ ἀκμαῖζει ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ ἐν γένει, ὅσον οὐδεμία ἕτις κατ' ἀναλογίαν ἐκ τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου πρωτευουσῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐν Ἑλλάδι φιλανθρωπικὴ δράσις καὶ κίνησις ὀφείλεται ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον εἰς τὰ ἰδιωτικὰ βελάντια τῶν ξηνητευομένων καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Καὶ ἡ προβλεπτικὴ φιλανθρωπία δὲν ὑστερεῖ, ὅσον ἀφορᾷ ἰδίᾳ τὴν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐκθέτων μικρῶν, καὶ ἀπόρων παίδων πρόνοιαν, τῶρα μάλιστα, χάρις εἰς τὸν γενναῖον Συγγρόν, ἐπλουτίσθη μὲ νέους κλάδους καὶ νέαν ζωὴν μέλλοντος θὰ σκορπίσῃ, ἐκεῖ ὅπου μόνον ἡ ἀπελπίσια καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ἔως τώρα ἐβασίλευεν.

Τὰς γενναίας αὐτὰς δωρεὰς τῆς προβλεπτικῆς φιλανθρωπίας τοῦ γενναϊοτάτου τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν Ἀνδρέου Συγγροῦ, ἐπηκολούθησαν ἐσχάτως ἄλλαι, πολὺ βεβαίως μικρότεροι, ἀλλὰ μὲ μεγάλην σφίξαν νοῦ καὶ εὐαισθητικῆν ψυχῆς ὑπαγορευθεῖσαι.

Ὀρεῖλονται εἰς τὸν Ἀναστάσιον Τσουφλῆν, γηραιὸν Ἠπειρώτην, πλουτήσαντα ἐν Ρωσίᾳ καὶ κατὰ τὸν θάνατόν του

μεγάλα κληροδοτήσαντα εις την φιλανθρωπίαν και της πατριδος του και των Αθηνων ποτα. Μερος των εισοδηματων της περιουσιας του ειχε κληροδοτησει προς τους ανεψιους του, μετα τον θανατον των οποιων, τα εισοδηματα ταυτα θα διετιθηντο υπερ προικισεως πτωχων κοριτσιων, ανατροφης απωρων παιδιων και συνδρομης του Οφθαλμιατρευιου Αθηνων.

Η α' Ενωσις των 'Ελληνιδων ειχε την υπερτατην τιμην να υποδειχθη υπο του διαθετου, ως το σωματειον το καταλληλον να μεριμνηση υπερ της προικισεως των πτωχων κοριτσιων και προς αυτην δια τον σκοπον τουτον κληροδοτειται ετησιως το εκ πεντακοσιων ρουβλιων ητοι δυο χιλιαδων περιπου δρ. ετησιον εισοδημα.

Η ιδεα της προικισεως πτωχων, εντιμων, εργατικων κοριτσιων, οχι μονον ειναι φιλανθρωπος, αλλ' ειναι και κατ'εξοχην ηθικη και κατ'εξοχην ποιητικη. Και ο πολιοθηξ γερω, ο χωρις τεκνα, ο ξενοσ εις την ξενην αποθανων, χωρις να ευρεθη παρα το προσκεφαλαιον του μορφη μειδιωσα γυναικος, και χωρις χειρ κορης να στεγνωση τον ιδρωτα της αγωνιας του, και χωρις φωνη παρηγορος και θωπευτικη να εγγυση λεξεις ανακουφισεως εις την διψωσαν απο στοργην καρδιαν του, ο γερωσ αυτος κατα το τελος των ημερων του θα ειχε αισθανθη την νουσταλιαν της αγαπης και της ζωης, την οποian μονον η οικογενειακη ζωη και ο γαμος εξασφαλιζει. Και θα ειχεν ισως αναπολησει εις τον νοον του ποσα πτωχα κοριτσια παλαιου, αφ' ης στιγμησ αρχισουσ να αισθανωνται τον τρομερον αγωνα της υπαρξεως, και συντηρουσ οικογενειασ και ανατρεφουσ μικροτερα αδελφια των με την εργασιαν των, χωρις να κατορθωουσ να εργασθουσ και δι'εκυτασ και να βάλουσ κατι κατα μέρος και δια το ιδικον των μελλον.

Και ειδεν ισως και εγνωρισε πολλα τοιαυτα θυματα, μαραινόμενα εν τη νεότητι των ακόμη και εγκαταλειπόμενα εις το γρησ των και απο αυτοουσ τουσ οποιουσ ευηγετησαν. Και ο μακρασμοσ των αυτουσ και η ατκοποσ υπαρξισ των, η μη ανταποκρινομένη εις ουδενα φυσικον νομον και μη εκπληρουσα ουδενα προορισμον συνεκίνησε την καρδιαν του γεροντοσ. ο οποιος ηθέλησε να σκορπιση ολίγησ χαρην αγαπης εις τα νεανικα στήθη των και ολίγα μειδιάματα ευτυχιασ εις την πολυπαθη ζωην των.

Και μια μονον κορη πτωχη, εν υπανδρσευεται κατ'ετοσ απο το κληροδοτημα αυτο, και ενα μονον πτωχικον σπιτάκι, εν ανίγειται καθε χρονον, και μια μονον φωλεα αγαπης, εν πλέκεται απο τα χρυσα νήματα του κληροδοτηματοσ του μεγαλου αυτοσ ευεργετου, αξιζειναι δι' αυτο ιδιωσ και δι' αυτο κατ'εξοχην η μνημη του ευλογημενη.

Απο το πτωχικον αυτο σπιτάκι θα χυθη τοση νεα ζωη, απο την θερμησ αυτην φωλεαν, την οποian η αγαπη και η φιλανθρωπια επλεξαν, θα αντηχησουσ τοσα τερετιματα νεοσων, και θα ιαρουσ το φυτημα των τοσαι νεαι υπαρξεισ και θα ψαλλουσ το ψημα της αγαπης και της ζωης τοσοι νεοι ανδρεσ και νεαι γυναικεσ, τοσοι βραχιονεσ δια την εργασιαν και τοσα στοματα δια την προσεχην, ωστε δι' αυτο και παλιν και δι' αυτο κατ'εξοχην ας ειναι η μνημη του μεγαλου φιλανθρωπου ευλογημενη.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΑΤΩΝΟΣ

Τότε το παρθενικόν μεγαλειον της Ευας, της αγαπώσης, αλλά δυσθυμούσης δια την επιβεβλημένην πίσειν, του απήντησε με αυστηράν γλυκύτητα:—Υίε της γης και του ούρανοσ, κύριε της γης πάσης, δέν αγνωω δτι εχομεν εχθρον, ο οποιος επιθυμει μανιωδωσ την καταστροφην μας. Το εμαθα και απο σε τον ιδιον και απο τον αγγελον, του οποιου ενωτισθησ τουσ λογουσ, επανελθουσα αλαριωσ, εταν τα ζνη εκλειαν το βραδυ, και κρυφθησ εις το σκιερδν αυτο μέρος. Αλλα να υποπτευσαι την πιστιν μου προς τον Θεον, προς σε, διότι υπαρχει εχθροσ, δυναμενοσ να την θεση υπο δοκιμασιαν, δέν επεριμενα ποτε τοιαυτην αμφιβολιαν. Δέν ειναι δυνατον να φοβησαι την βιαν απροσπιτοι ωσ εμεθα και απο τον πονον και απο τον θανατον, δέν φοβουμεθα ουτε τουτον, ουτε εκεινον, εχοντεσ την δυναμιν να τουσ απομακρυνωμεν. Δέν ημπορεισ λοιπον να φοβησαι παρα τον δολον του εχθρου. Ιδου ποσ στηριζεται ο φοβοσ σου δια την πιστιν μου και την αγαπην μου, ωσει ο δολοσ ηδυνάτο να με διαφθειρη και να με μεταβάλη. Πωσ παρόμοιον αιτημα ευρε θεισιν εις την καρδιαν σου; Αδαμ, εκτιμασ λοιπον τοσον ολίγον εκεινην, ητισ σου ειναι αγαπητη;

Εις τουσ πειστικουσ τουτουσ λογουσ ο Αδαμ απήντησε:—Κορη του Θεου και του ανθρωπου, θάνατοσ Ευα, διότι τοιαυτη εισαι, αγνη απο αμαρτιασ και μιμρασ: εν σε αποτρεπω να απομακρυνθησ απο πλησιον μου, δέν πράττω τουτο, διότι δέν σε εμπιστευομαι, αλλα δια να αποφυγωμεν τασ παγιδασ αγρυπνου εχθρου. Ο απχετων και εταν ακόμη ηττηθη, μολυνει πάντοτε με την ατιμιαν του εκεινον, καθ' ου επετέθη, και μονον διότι υπέθετεσ ότι η πιστισ του δέν ειναι αδικηγοροσ και υπερανω πάσης δοκιμασιασ. Συ αυτη θα εξωργιζεσ δια την υβριν ταυτην, ην θα υφιστασο, εστω και χωρις αποτέλεσμα.

Μη παρεξηγησ λοιπον την μεριμναν μου του να εμποδισω την προσβολην, ητισ σε απειλει εν τη απομακρυνσει σου, διότι το θρασσοσ του εχθρου μας δέν θα φθάση μέχρι του να μασ προσβάλη και τουσ δυο ηνωμενουσ. Μην αφηφησ την πονηριαν και τον δολον του. Ειναι δεξιδοσ εις τεχνασματα εκεινοσ, οστισ διεφθειρε τουσ αγγελοσ. Μη νομιζησ περιττην την συνδρομη του ετερου εκυτου σου. Η γοητεια των βλεμμάτων σου μου καθιστασ προσπιτασ ολασ τασ αρετασ. Η οψισ σου κρατύνει εν μοι την φρόνησιν, την προσοχην και την δυναμιν οσακιεσ ειναι αναγκαια. Και η εντροπη να ηττηθω προ των οφθαλμων σου θα εδιδεν ακατανίκητον εντασιν εις ολασ αυτασ τασ αρετασ, ας η παρουσια σου κεντρίζει. Η ιδικη μου παρουσια δύναται να εξασκη ολιγωτεραν επιδρασιν επι σου; Και η φρόνησισ σου δοκιμαζόμενη ενωπιον μου δύναται να ποθη ευνοικωτερον μαρτυρα του θριαμβου της;

Η συζυγικη αγαπη, το οικογενειακδν ενδιαφερον ενέπειον τον Αδαμ. Η Ευα φαντάζεται οτι δεικνυεται αδικοσ προς την αγιότητα της πιστεωσ της. Με γλυκειαν φωνην επαναλαμβάνει την παρακλησιν της:

Εάν τοιαυτη ειναι η θεσισ μας, εν εμεθα ηναγκασμενοι να μένωμεν ο εις πλησιον του αλλου, περιωρισμενοι ις το στε-

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Απο την μέθησ της αυτην, απο το δνειρον της υπερτάτης ευτυχιασ της απέσπασε την Μαριαν η απότομοσ προσέγγισισ του ατμοπλοίου εις την αποβάθραν του Σκούταρι. Ανετινάχθη δλη, ωσ αφυπνιζόμενη αιφνιδιωσ, απο τον κλονισμον τον οποιον το ατμόπλοιο υφίσταται, οσακιεσ ανακόπησ τον θαλάσσιον δρόμον του, προσοχιζόμενον εις τουσ διαφόρουσ σταθμουσ του Βοσπόρου. Το μεγαλο σχοινη έρριφθη έξω, το ατμόπλοιοσ προσεκολληθη επι της ξυλίνης γεφυράσ και οι επιβάται συνωθουον επ' αυτης ανυπόμονοι ο εις οπισθεν του άλλου.

Ποικιλαι και εδω μορφα και ενδυμασια και φυσιογνωμικι. Κραμα και εδω φυλων και φύλων. Οι ανδρεσ περισσοτεροι. Και παλιν μεταξυ τουτων τα κόκκινα φεσάκια εις μεγαλήτερον αριθμον. Τα καπέλλα αραιότερα εθεταν την σκοτεινην σκιαν των εις το ζωηρον κόκκινον, το οποιον απετέλει τώρα μιαν ερυθραν κινουμένην ταινιαν μεταξυ ατμοπλοίου και ξηρασ. "Ολοι κρατουοντεσ κατι. Αλλοσ βαλίτζαν του χειριοσ, άλλοσ δέμα, άλλοσ κλαθάκι, δλοι με τασ εκ Κωνσταντινουπόλεωσ προμηθειασ των. Μεταξυ αυτων ολίγα γυναικεσ: αι πολλα ειχαν μείνει οπισω, αποφεύγουσαι τον συνωστισμον. Κυρια κμψα και ευμορφοι με ωραιασ και πολυτελεισ ενδυμασιασ, ακολουθουμεναι υπο των συνοδων των και γυναικεσ του οχλου με χρωματιστα καλεμικερη επί της κεφαλησ, με φορέματα ζωηρων χρωμάτων, με σάκκουσ και επανωφόρια, φοδραρισμενα με γουνκρια, με πρόσωπα εις τα οποια οι τεχνητοι χρωματισμοι προσεδιδαν πολλην προστυχιαν και κατι υποπτον εις την διαγωγήσ.

Τελευταία εμεναν τα χαρέμια. Ανεσηκώθη το απο μάλλινοσ υφασμα διαχώρισμα της επί του καταστρώματοσ πρώτης θέσεωσ, η οποια αποτελει τον πλωτον γυναικωνίτην των Οθωμανων και προσέβαλαν πρώτον τασ κεφαλάσ των γρατα καντίνα με μαύρουσ φερετζεδεσ, με βλέμματα αγριωπά, ωσει ανησυχουσαι μη τύχη και βέβηλον βλέμμα Χριστιανου μολύνη τασ ρυτιδωμενασ οψεισ των. Εστυραν απο τασ χειρασ μικρα παιδάκια ζωηρα, με κόκκινα χρυσοκενημενα και με φλωρια στολισμενα φεσάκια και κορασιδασ ολίγον μεγαλητερασ, αι οποια αντι με γιασμακι ειχαν σκεπασμενασ τασ κεφαλάσ των με μιαν écharge, απαραλλάκτα ωσ καλυπτόμεθα και ημετεσ εξερχόμεναι απο το θεατρον. Αι νεαι χανούμισαι ηρχοντο τελευταία. Αλλα τα ιδικα των βλέμματα καθε άλλο παρα αγριωπα ήταν και τα πρόσωπα των πολυ ολίγον κρυμμενα μέσα εις τουσ αφρουσ των λεπτων και διαφανων καλυμμάτων των. Τα γιασμακια των ησαν τοσον λεπτά, ωστε η ευμορφια των οχι μονον δέν εκρύπτετο αλλά και διεγράφετο υπο αυτα ακόμη περικαλεστερα. Αν και μεταξυ αυτων δυο η τρεισ ησαν μονον ωραια. Και αυται εβράδυναν το βημα, εμεναν οπισω και εκτόρπιζαν δεξιζ και αριστερα, οπου ιδιωσ ήταν ανδρεσ νεοι, βλέμματα πυρινα. Μια εξ αυτων ειχε καρφωσει επίμονα τα μάτια της εις τον Μεμιδάφ, αφ' ησ στιγμησ ειχε σηκωθη το παραπέτασμα, και εφαινετο ωσ να ηθελε να κρατήση τον τύπον αυτον της ανδρικησ καλλονησ εις τον νοον της, δια να παρηγορηται ισωσ βραδύτερον με την ανάμνησιν του κατ'ετασ τρομερασ στιγμησ της ανιαρασ ζωησ της.

(Milton: Ο απολεσθεισ Παράδεισοσ).

Ἦτο ὠραιοτάτη, μόλις εἴκοσι ἐτών. Φαίνεται ὅτι εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὰς αὐστηράς διατάξεις τοῦ Κορκινίου, καθ' ὅς εὐτε τὰ μαλλιά, εὐτε τὸ στόμα, εὐτε τὰ χέρια τῆς γυναίκης πρέπει νὰ προσπίπτουν ποτέ εἰς τὰ βλέμματα ξένων ἀνδρῶν. Τὰ μαλλιά τῆς ἀτακτα, εἰς μπούκλες χρυσῆς, ἐσκέπαζαν ὑπὸ τὸ λευκὸν γαλακτικὸν τὸ μέτωπόν της καὶ τὰ ροδινὰ αὐτάκια της, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἄκρον πρὸς τὰ κάτω ἐφαίνετο ὡς πέταλον ῥόδου. Τὰ χέρια λευκά, χυτὰ, με κονδυλωτὰ δάκτυλα, ροδίζοντα πρὸς τοὺς ὄνυχας, δὲν ἔφεραν χειρόκτια καὶ εἰς πᾶσαν στιγμήν ποτε διὰ νὰ σηκώσουν τὸ ἐπί τῆς γῆς συρόμενον μαῦρον μεταξωτὸν φόρεμα, πότε διὰ νὰ τακτοποιήσουν τὰς πτυχώσεις τοῦ μαύρου μεταξωτοῦ φερετζέ, ὃ ὅποιος εἶχε σχῆμα καὶ κομψότητα ὁμοιάζουσταν πολὺ με τὰ μακρὰ ταξειδιωτικὰ ἐπανωφόρια μας, πότε διὰ νὰ θωπεύσουν ἓνα μικρὸν ἀγοράκι, τὸ ὅποσον ξένη παιδαγωγὸς συνώδευσεν, ἠπλώνοντο ἐκτός τοῦ φερετζέ, ὡς λευκοὶ κρῖνοι ἀνοίγοντες τὰ κονδυλωτὰ πέταλά των, ὠραία, ἀπάλεσσα, ἀλλὰ πολὺ εὐγλωττα ἐν τῇ μακρυνῶσει λευκότητι των.

Ὁ Μερμιδῶρ τὴν ἔβλεπε καὶ αὐτὸς με πολλὴν θαυμασμόν. Εἶχε σχεδὸν λησμονήσει ὅτι ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ πλευρὸν του. Τότε δὲ μόνον ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο καθηλωμένος, ὅταν αἱ Ὁθωμανίδες διήλθον με τὴν ἀκολουθίαν των τὴν γέφυραν, καὶ ἡ ὠραία χανούμισσα ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίω ἀπὸ τὴν ζηνᾶν τώρα, εἰς ἣν εἶχε πληθήσει με μεγάλην εὐκλιησίαν, ὡς διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρητήσῃ.

Εὐτυχῶς ὅτι ἡ Μαρία, μεθυσμένη ἀκόμη ἀπὸ εὐτυχίαν, κουρασμένη ἀπὸ ψυχικὴν ἠδονὴν, ἠτένιζε μηχανικῶς τὸ θέαμα τοῦ ἐξερχομένου χρυσαίου καὶ δὲν ἀντελήθη τὴν ἄφανον σηκωνὴν τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ τῆς νέας Ὁθωμανίδος καὶ τοῦ συζύγου της. Ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ τελευταῖοι εἰς τὴν θορυβώδη προκουμαίαν τοῦ Σκούταρι, ἔστησαν ὀλίγον μέχρις οὗ τὸ ἀτμόπλοιο ἀπεμακρύνθη καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι κανὲν ἀδιὰκριτον βλέμμα δὲν τοῦς παρεκολούθει, ἐφώναζαν ἅμαξαν, εἰσῆλθον εἰς αὐτήν, ἔδωκαν μίαν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξήλαττον, ὃ ὅποιος ἐμαρτύρωσε τὰ ἄλογά του, διευθυνόμενος διὰ τῆς κεντρικῆς ἀρτηρίας τῆς πόλεως πρὸς τὸ ὕψωμα τοῦ Τσαμλιτζέ.

Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀνηφορικῆς δρόμου, ἡ ἅμαξα εἶχεν ἐξέλθει σχεδὸν ἀπὸ τὴν κυρίως πόλιν, τὴν πολυάνθρωπον καὶ πυκνοκατοικημένην καὶ διέσχισε τώρα ὑπὸ τὸν φλέγοντα τῆς μεσημβρίας ἥλιον τὸ φημιζόμενον δάσος τῶν κυπρίσων, τὸ ὅποσον ὅσον καὶ ἀν ὕλοτομηται, ἐφ' ὅσον τὸ Σκούταρι ἐκτείνεται καὶ συνοικηται, εἶναι ὅμως πάντοτε μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του ἀνὰ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ ἅμαξα τώρα ἀνήρχετο μετὰ κόπου. Τὸ δάσος, ἀραιωμένοι, ἄφηνε τὸν ὀρίζοντα ἀνοικτὸν καὶ μόνον που καὶ που μεγάλη ἐξοικητικὴ οἰκία μέσα εἰς ἀπέραντον κήπον ὕψομένη, με κλισίαν ἀπὸ ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ με καφασωτὰ ξύλινα παρὰθυρα ἐπρόδιδε τὴν κυριότητα τῶν Τούρκων ἐπὶ τῶν ἐξοχικῶν αὐτῶν προαστείων.

Ἐπάρχει εἰς τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο τοῦ Σκούταρι ἐν σημείον εἰς τὸ ὅποσον αἱ κυπρίσσοι δὲν ἀναρριχῶνται, ἀλλὰ μόνον ὀλίγα περὶ ἀπλόουον τὴν σκιά των εἰς τὸν κατάκοπον διαβάτην. Ἄπ' ἐκεῖ τὸ θέρεμα τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρ-

μαρὰ με τὰς νήτους εἶναι θαυμάσιον, ἵσως μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον κἀλλους. Πρὸς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἀνήλθεν ἡ ἅμαξα με τοῦς ἵππους ἀσθμαίνοντας, με τοῦς τροχοὺς τρίζοντας καὶ ἀπειλοῦντας θραυστὴν εἰς πᾶσαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς κίνησιν.

Ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώθυραν μεγάλου κήπου, εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ὁποίου ὑπὸ περιπλακάδας καὶ αἰγοκλήματα καὶ κισσοὺς ἐφαίνετο μονόπατος οἰκίσκος κοκκίνου χρώματος. Τὰ παρὰθυρα καφασωτὰ ἦσαν βυκμένα λευκά, καὶ ἔμεναν αὐτὰ μόνον γυμνά καὶ ἀκεπη ὑπὸ τὰ πλαίσια τῶν χλοερῶν φυλλωμάτων τῆς ἀφθόνοι καὶ πλουσίας βλαστήσεως τῶν ἀναρριχητικῶν θάμνων. Ὁ κήπος ἦτο θαυμασίως ἐπιμελημένος, πληθὺς δὲ χρυσανθέμων λευκῶν, ἐρυθρῶν, χρυσοκτρινῶν, κυανῶν, μενεξελιῶν, ἀπετέλουον εἰς ὠραία τετράγωνα, πολὺγωνά, κύκλους καὶ ἀνθηρὰ, θκυρίσιον ἀνθόπλεκτον μωσαικόν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐμύριζε παράδοξον καὶ ἰσχυρότατον ἄρωμα.

Μεσημέρι ὡς ἦτο, ὃ ἥλιος ἔκαιεν, ὃ ἀήρ ἦτο ζεστός, ἐνῶ ἡ γῆ ἦτο ὑγρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὴν βροχὴν τῆς προηγούμενης ἐσπέρας. Ὁ θερμὸς ἥλιος ἀπορροφῶν τὴν ὑγρασίαν ἀπερρόφα ταυτοχρόνως καὶ τὰ ὀξεῖα μόρια τῶν ἀνθῶν αὐτῶν τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὅπεια μᾶς προαγγέλλουον τὸν χειμῶνα με τὰς ἰσχυράς ὀσμάς των, ἀλλὰ μᾶς δίδουον καὶ ἐλπίδας διὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν ἄνοιξιν.

Ὁ Μερμιδῶρ ἐξῆλθε τῆς ἅμαξης, ἡ Μαρία τὸν ἠκολούθησε, φέρουσα καὶ τὸ κανιστράκι της. Ὡραῖος μαῦρος σκύλος, ὕλακτῶν καὶ γαυγίζων, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησεν, ἔσσειε τώρα τὴν οὐράν του ὀπισθεν τῆς κυκλιδωτῆς θύρας, εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισε τὴν κυρίαν του. Ὁ Μερμιδῶρ ἐφιλοδώρησε γενναίως τὸν ἀμαξήλαττον, τότερον εὐτυχῆς ἦτο τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ τότερον ἠσθάνετο μέσα του τὴν ἀνάγκην νὰ βλέπῃ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς.

Ἡ Μαρία ἐξεκλείδωσε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἔτριζεν ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς στρόφιγγάς της καὶ οἱ δύο των ἐορίθησαν μέσα με τὴν χαράν, ὡς κολασμένοι φερόμενοι ἐξαφῆ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῶν ἀγγέλων ἀπὸ τὴν Κύλασιν εἰς τὸν Παράδεισον. Εὐθὺς ὡς ἔκλεισαν, ἐρρίφθησαν ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου. Καὶ ἐφιλήθησαν, ἐφιλήθησαν με τὴν ἀγάπην, με τὸσον πάθος, με τὴν τρέλλαν, ὡς νὰ ἦσαν χωρισμένοι πολὺν καιρόν, ὡς νὰ εἶχαν ζήσει ἄλλοτε, τίς οἶδεν, ἵσως εἰς ἄλλους κόσμους μαζῇ, καὶ τώρα αἱ ψυχαὶ των συνητώντων καὶ πάλιν καὶ ἐπανεὐρίσκοντο ὕστερον ἀπὸ μακρόν, μακρότατον χωρισμόν. Ἡ ψυχὴ των, ἡ ἀγάπη των ὅλη εἶχε περάσει τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὰ χεῖλη των. Ἐὰν ἐπέρνα καὶ ἡ ζωὴ των ἀκόμη καὶ ἀπέθνησκον εἰς τὸν πρῶτον ἐκεῖνον ἐναγκαλισμόν των, ὃ θάνατός των θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἠδονή.

Φαίνεται ὅτι ὁ ηλεκτρισμὸς τοῦ πάθους των εἶχε μεταδοθῆ γύρω των. Αἱ ὑπολαίδες καὶ οἱ σπῖνοι ἔφυλλαν τώρα ζευγαρωμένοι εἰς τὰ κλαδιά με περισσοτέραν δύναμιν. Τὰ περιστέφια ἐρουκουλίζαν με πάθος. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀνθη ἐκλιναν τὰς χρωματιστὰς στεφάνους των τὸ ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἔχυναν ἀφθονώτερον τὰ μύρα των εἰς τὸ ἄπειρον. Καὶ κάτω ἀκέρμη ἐκεῖ, τὰ κύματα τὰ ἀπαλά τοῦ Μαρμαρὰ καὶ τοῦ Βοσπόρου, ἐφρικουσαν καὶ αὐτὰ με τὴν πολὺμορφον ζῶν, τὴν ὁποίαν ἐκρυπταν μέσα των, φρικασεῖς ἀγάπης ὑπὸ τὰ πύρινα φιλήματα τοῦ χρυσοῦ θεοῦ. Καὶ γύρω καὶ παντοῦ ὅπου τὰ δέν-

τρα εφθίνον με τὸ χρυσοκόκκινον τώρα φύλλωμά των, καὶ ὅπου τὰ έντομα ἐθόμβουον καὶ με τὰς τελευταίας σπασμωδικὰς των ἐνώσεις ἐχάριζαν νέαν εἰς τοὺς κόσμους ζῶν, παντοῦ καὶ ἐπάνω καὶ κάτω ἡ σγάπη ἐκσίλεισε μεγάλη καὶ παντάνασσα. Τὸ ὠσαννὰ τοῦ ἔρωτος ἐψάλλετο γύρω των ὑπὸ τὸν ὄρατον ἥλιον εἰς κάθε φωνὴν καὶ κάθε φθόγγον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΑΞΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΩΝ ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα στατιστικὴ δημοσιευθεῖσα ἐσχάτως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀποδεικνύει τὰς παρὰ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς συντελεσθείσας προόδους κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν καὶ τὴν σημαντικὴν εἰσέλασιν αὐτῶν εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα.

Ὁὖτω ὃ ἀριθμὸς τῶν ἠθοποιῶν γυναικῶν, ὃ ὁποῖος ἦτο κατὰ τὸ 1870 μόνον 692, σήμερον εἶναι 3,862. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου αἱ γυναῖκες ἀρχιτέκτονες ἀπὸ 1 ἔγειναν 50. Αἱ ζωγράφοι καὶ γλύπτριαι ἀπὸ 412 ἔγειναν 15,340. Αἱ συγγραφεῖς φιλόλογοι καὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ 100 ἔγειναν 3161. Αἱ γυναῖκες ἰατρὲς ἀπὸ 67 ἔγειναν 1522. Αἱ ὀδοντοἰατροὶ ἀπὸ 31 ἔγειναν 417. Αἱ γυναῖκες μηχανικοὶ ἀπὸ 9 ἔγειναν 201. Αἱ δημοσιογράφοι ἀπὸ 35 ἔγειναν 472. Αἱ δικηγόροι καὶ τοῦ δικαστικοῦ κλάδου ἐν γένει ἀπὸ 5 ἔγειναν 471. Αἱ μουσικοὶ ἀπὸ 5,753 ἔγειναν 47,303. Αἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ 414 ἔγειναν 6712. Αἱ ἱατροὶ καὶ χειρουργοὶ ἀπὸ 527 ἔγειναν 6882. Αἱ διευθύντριαι θεάτρων ἀπὸ 100 ἔγειναν 943. Αἱ λογίσται ἀπὸ 0 ἔγειναν 43,071. Αἱ ἀντιγραφεῖς γραμματεῖς κτλ. ἀπὸ 8016 ἔγειναν 92,824. Τέλος αἱ στενογράφοι καὶ τυπογράφοι ἀπὸ 7 ἔγειναν 50,633, τῶν ὁποίων οἱ ἐτήσιοι μισθοὶ ἀνέρχονται εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 300 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Γυνὴ πράκτωρ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἡ μίς Clach διωρίσθη πρῶτων τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὴν Reserve, τὸ εἰδικὸν κρατίδιον τὸ κατ'ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἐρυθροδέρμων με τρυπημένους ρίνας.

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ γεωπονία. Δύο γυναῖκες τῆς κηπουρικῆς γυναικείας σχολῆς ἐν Βερολίνῳ, τῆς διευθυνομένης παρὰ τῆς δόκτορος Castner, ἔτυχον ἀργυροῦ μεταλλίου κατὰ τὸν τελευταῖον εἰδικὸν διαγωνισμόν τὸν τελεσθέντα παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκθέσεως.

Αἱ δραματικαὶ συγγραφεῖς. Ἀληθῆ φιλολογικὸν θράμβον διὰ τὰ γυναικεῖα χρονικά ἤρατο κατ' αὐτὰς νεαρὰ Ἰταλίς κυρία, συναγωνισθεῖσα μετὰ πληθῆος ἀνδρῶν, ὧν πολλοὶ δοκιμώτατοι τῆς δραματικῆς τέχνης, καὶ λαβοῦσα τὸ ἐκ δύο χιλ. φρ. βραβεῖον, δι' οὗ ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐν διαγωνισμῶ βραβεύει τὸ ἐκλεκτότερον ἔργον. Οἱ κριταὶ ἔμεναν καταπληκτικοὶ ἀνακαλύψαντες ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ψυχῆς* (Anima) εἶναι γυνή. ἐνῶ τὸ δράμα αὐτὸ φέρει τύπον ἰσχυρᾶς συγγραρικῆς δυνάμεως.

Ἡ συγγραφεῖς κ. Ἀμαλία Ροσέλη ἀνήκει εἰς τὴν διακεκριμένην οἰκογένειαν τῶν Pincherle τῆς Βενετίας. Εἶναι ἀνε-

ψιὰ τοῦ ἱππότη Καππὸν, γνωστοτάτου δημοσιογράφου. Τὸ δράμα παρασταθὲν ἀμέσως εἰς διαφόρους Ἰταλικὰς πόλεις, Τουρίνον, Βεργκζέλι κ. ἄ. ἐπευημηθῆ ἐνθουσιωδῶς. Τὸ θέμα εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἡ κερθενία τῆς ψυχῆς εἶναι ὑπερτέρα τῆς κερθενίας τοῦ σώματος. Ἡ τελευταία δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν ἀνεῦ τῆς πρώτης, καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουον ἀδίκον νὰ φροντίζουον τὴν πολὺ διὰ τὴν τοῦ σώματος, ἀδιαφοροῦντες σχεδὸν διὰ τὴν τῆς ψυχῆς.

Αἱ δημοσιογράφοι γυναῖκες. Ἡ κ. Augusta Latouche διωρίσθη ἐσχάτως μέλος τοῦ Συνδέσμου τῶν Παρισινῶν δημοσιογράφων. Ἡ κ. Latouche εἶναι ἡ δευτέρη γυνή, ἡ εἰσαγομένη εἰς τὸν σύνδεσμον τοῦτον. Πρῶτη εἶναι ἡ Severine.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Κόσμε ὦ, αἶε με κόση λάβρα
Σ' ἔχω τώρα στὴν καρδιά!
Τ' Ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αἶρα
Καὶ στὸ λάκκο μου βαθιά.

Μ' ὄσα ὀλοῦθε ἡ γῆ φυτρώγει
Nātar, Θέ μου βολετὸ
Ἄπ' τὸ χῶμα ποῦ με ζῶει
Σὰν τρατάφυλλο τὰ βγῶ!

Πρὶν ὃ Θάνατος με σόρη
Σὲ ἀλουλούδιασις ἔρμηες,
Εἶδα τέτοιο παρηγόρι
Δεκατέσσαραις φοράς.

Μόλις εἶχα ἡ μαύρη ἀρχισὴ
Ἀταπόκριση γλυκειά
Μετ' ἀέρι, μετ' τὴ βροχῆ,
Μετὰ τὰ πράσινα κλαριά.

Τὰ λουλούδια, ἡ χλόη, τὸ πλῆθος
Ἀπὸ τ' ἄσπρα τ' ὄργανοῦ
Κἀτι μὲλεγαρ στὸ στήθος,
Ποῦ δὲν ἔφταε στὸ νοῦ.

Νέα στὰ μάτια μου εἶχαν πάρη
Τὰ γασάματα ὀμορφιά,
Καὶ μοῦ ξύπναε τὸ φεγγάρι
Χίλια αἰσθήματα κρυφά.

Σ' ἀθισμένα ἡ ἴσ' ἄγρα μερῆ
Περπατῶντος μοναχῆ,
Ποῖς, ἐρώτονα, ποῖς ἔξρει
Τὸ τί αἰσθάνομαι, τὰ πῆ;

Σὲ θωριά χαριτωμένη,
Σ' ἓνα μάτι ἀγγελικὸ
Τὴν ἀπόκρισι γραμμένη
Κάπως ἔφτασα τὰ ἰδῶ.

Προτὸν ἔαστερα με θάρρος
Μοῦ-τὴ δόση κ' ἡ φωνή,
Σὰ γέφυρα ἐγύθη ὃ Χάρος
Κ' ἐδῶ μ' ἔρριξε νεκρή.

Μνήμη τέτοια με πλακάει
Σάν τὸ χῶμά μου βαριά.
Τ' ἄλλου κόσμου χελιδόνι
Θέ νὰ πάω κ' ἐγὼ ψηλά!

Ω Χριστέ μου, ἀς ξαναζήσω
Μόνον ὅσο εἶν' ἀρκετὸ
Τῆς καρδιάς μου νὰ γνωρίσω
Τὸ μεγάλο μυστικὸ!

(Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μαρκοῦ)

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ

Εἰς ἓνα γράμμα πολύ διδακτικόν, δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν Century, ἡ κ. Louise Griswold ἀποδίδει εἰς τὴν ἀνικανότητά των σημερινῶν κυριῶν τὴν ἔλλειψιν πειθαρχίας, ἐν γένει δὲ τὴν κακὴν κατὰστασιν τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρὸν καὶ διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ γείνω κακὴ μὲ τὰς ἀναγνωστρίδας μου, ἐὰν συμφωνήσω μὲ τὰς θεωρίας τῆς Ἀμερικανίδος συναδέλφου μου.

Νομίζω ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔχει καθ' ὅλοκληρίαν δίκαιον. Τὸ κακὸν δὲν προκύπτει μόνον ἀπὸ τὴν τελείαν ἀδαημοσύνην τῶν κυριῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιον ἤρχισε τώρα νὰ πνέῃ παντοῦ. Αἱ κακαὶ ὑπηρετρίαι ψεῦ! μένουν μόνον εἰς τὴν μνήμην τῶν μητέρων μας, ὡς παρὰδόσεις, καὶ αἱ σήμερον εἶναι αὐθάδεις, ἀπαιτητικαί, ὀκνηραί, πλεονέκται, προικισμέναι τέλος μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια τίσον καλὰ περιγράφει ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὰς κωμωδίας του.

Ὅσοι κλισμοὶ ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν του ὄψιν βασιλεύει εἰς τὰς τάξεις των, ὁσάκις δὲ δὲν δύνανται νὰ μᾶς μετχειρίζωνται ὡς ἴσκι πρὸς ἴσκις, μᾶς περιφρονοῦν μὲ ὀλην τὴν δύναμιν των.

Οἱ καλοὶ κύριοι κάμνουν τοὺς καλοὺς ὑπηρετάς, λέγει ποικίποι παρομοία. Ἡ κοινωμία σήμερον φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπανθρώπους καὶ θηριώδεις κυρίους καὶ κυρίας, διότι ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς ἐξέλιπε σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν. Καὶ το ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρώτερον πρὸς ὅσον πιστεύεται καὶ πολὺ περισσότερον ἄξιον ἰδιαιτέρως προσοχῆς.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κύριοι καὶ αἱ κυρίαι δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνεύθυνοι. Ἡ ἀπληστία των, ἡ ἀπονῆξ των, ἡ σκληρότης πολλὰκις καὶ ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀλαζονεία των διαφθείρει καὶ ὅτι καλὸν ἔχει μείνει εἰς τὸ βῆθος τῆς ψυχῆς τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ. Πολλοὶ ὀλίγοι εἰξεύρουσι νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογήν τὸ σφύρον ρητὸν τῆς κ. de Maintenon: «Μὴν εἶσθε ὑπερήφανοι, ἀλλὰ σταθεροὶ καὶ γλυκεῖς πρὸς τοὺς ὑπηρετάς σας».

Ἡ συμβολὴ αὕτη εἶναι ἐν εἰδος φαρμάκου διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ. Ἡ κ. Griswold ζητεῖ τὴν ἐφρμεσίαν ἄλλου φαρμάκου, τὸ ὅποιον θεωρεῖ πολὺ συντελεστικώτερον. Ζητεῖ τὴν μεταβολὴν τῆς διδασκαλίας τῶν κοριτσιῶν μας καὶ ἀπαιτεῖ ὅπως μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἀκολουθοῦν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ οἰκοκυρικὰ σχολεῖα μαθήματα οἰκοκυρίου καὶ μαιρικής, τάξεως καὶ σιδηρώματος καὶ ἐν γένει πάσης οἰκιακῆς τέχνης. Ὀλιγώτερον πιάνο καὶ ἀκουαρέλα καὶ ἄσματα καὶ ζῆνα γλῶσσαι καὶ χορὸς καὶ περισσότερο οἰκοκυρεῖό, λέγει. Ὁ χορὸς καὶ ἡ ἀκουαρέλα μᾶς τέρπουσι ἓνα μῆνα

εἰς ἓνα χρόνον καὶ τὸ μαγειρεῖό μᾶς τέρπει κάθε ἡμέραν καὶ διατηρεῖ καὶ τὴν υγείαν μας καὶ τὴν ζώην μας. Ὅταν αἱ κυρίαι κατέχουν τὴν τέχνην νὰ ὑπηρετῶνται μόναι των καὶ νὰ ἀνάπτουν φωτὰ καὶ νὰ κατασκευάζουν τὸ ψητόν των καὶ τὴν σοῦπκν των, αἱ ὑπηρετρίαι θὰ γείνουν κακὸν ὀλιγώτερον ἀναγκαῖον καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ διορθῶνται. Ἡ θεωρία αὕτη δὲν εἶναι νέα. Ἦτο γνωστὴ καὶ πρὸ τοῦ Μολιέρου ἀκόμη, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξία μελέτης. Ἡ πρακτικὴ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν μας ἔχει καταστῆ ἐν χαρακτηριστικὸν δείγμα τῶν καιρῶν καὶ πρέπει νὰ κατασκευασθῇ ἀντὶ πάσης θυσίας. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ εἰξεύρουσα τὴν τέχνην καλλίτερα ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν τῆς, θὰ ὑπηρετῆται πάντοτε καλλίτερα παρ' αὐτῆς. Ἄς πολεμήσωμεν λοιπὸν τὴν ὑπηρεσίαν μας μὲ τὰ ἰδικὰ τῆς ὄπλα. Ἄς ἀντιτάξωμεν εἰς τὸν δημοκρατισμὸν των τὴν παλαιὰν οἰκογενειακὴν παράδοσιν, ἣτις ἀπῆτει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ οἴκου οἰκοδέσποιναν δεξιὰν καὶ ἱκανὴν νὰ ποιῆται καλὴν χρῆσιν τῶν δέκα τῆς δακτύλων. Ἄς μεταχειρισθῶμεν τὴν ὁμοιοπαθητικὴν αὐτὴν δίαιταν. Ἡ Griswold ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τῆς συζύγου ἐνὸς πρεσβυτοῦ, ἡ ὁποία ἐνῶ ἔχε προσκλέσει ξένους εἰς γεῦμα, εὐρίθη αἴφνης δίχως μάγειρον. Παρασκευάσε τότε μόνη τῆς ἐν θυμῶν γέυμα, ἐνῶ ἡ κόρη τῆς ἐδέχετο τοὺς προσκεκλημένους καὶ ἔλαμνε τὰς τιμὰς, δικαιολογοῦσα τὴν μητέρα τῆς, ὡς προσβληθεῖσαν αἴφνης ἀπὸ τρομερὰν νευραλγίαν.

Hachef.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Θ'.

Garmisch. Αὐγούστος

Μαρία, ὁ ἄλλο γράμμα μου σοῦ ἔγραψα θλιμμένη Ἡ συντροφία ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ χωρισμένη καὶ ὁ καθεὶς σὶν τὸπο του μετὰ μικρὸν νὰ φθάσῃ, Ἡ ὄφραις φεύγον ὀλιβεραὶς καὶ εἶχε πρὸς βραδύσσει. Κι' ἐβρίχθαμε λυπητεράς ματιὰς ἡ μὴ στήν ἄλλη καὶ εἶχαμε καθήφεια καὶ σιωπὴ μεγάλη, Κι' ἐδιάβαζα στὰ μάτια τῆς καὶ ἐκείνη στὰ δικά μου Κι' ἐμάντηνα τὰς σκέψεις τῆς καὶ ἐκείνη τὴν καρδιά μου. Ὅτι ἔξαφρα σὸ χέρι τῆς μὸς φάνη πῶς κρατοῖσε Μικρὸ ἡμερολόγιον καὶ κατ' ἐμετροῦσε. Ἄμείως τὴν ἐρώτησα. Ἢ ἀπάντησιν ἐκείνη Μὲ βλέπει μὲ χαμόγελο καὶ εἶνα χαρτὶ μὸς δίνει. Τὰ δὲ ἡμερολόγια, τὸ παλαιὸν καὶ νέον Ἐσούγκρινεν ἡ φίλη μου, καὶ ὅταν εἶδε πλέον Πῶς δώδεκα ὀλόκληραις ἡμέραις πᾶμε πίσω, Ἄ, ὅχι, μὸς ἔφωνα: «Νὰ φύγῃς δὲν θ' ἀφήσω» Κι' ἐγὼ πῶς ἦθελ' ἀφορμὴν ἀμέσως λογαριάω Κι' ὅτι μ' ἀρκοῖσε ὁ καιρὸς συμπέρασμά μου βγάω. Κι' εἶσε λοιπὸν τ' ἄλλο πρὸς ἀντὶ νὰ χωρισθῶμε Ἢ μίαν ἄλλη ἐξοχὴ μαζὶ ἀναχωροῦμε. Κι' ἐβήκαμε στήν ἄμπα καὶ ἡ νοικοκυρά μας Μπουκέτα μᾶς ἐπρόσφερε. Σι' ἀμὰξι ὀλόγυρά μας Ἐννῆ παιδιὰ ὀλόξανθα μᾶς ραῖναν μὲ λουλούδια, Ἦταν δικά τῆς τὰ παιδιὰ, τὰ ὄμορφ' ἀγγελούδια. Καὶ μὲ καρδιὰ χαρούμενη, μὲ πρόσωπο ἀλλαγμένο Τὸ Garmisch χαίρεθήσασθε, χωρὶς καλοκτημένο. Δὲν μοιάζει δόλοιο σὸ Kohlgrub. Εὐρύχωρη κοιλιά. Κοτὰ μας γύρω τὰ βουνὰ καὶ λίγη ἀγριάδα.

Τὸ σπῆτι πῶς καθήμεθα πολλὴ romanza ἔχει Ἐμπρὸς καὶ πίσω ποταμὸς νερὸ καθαρίο τρέχει. Mühlbach καὶ Loisach λέγονται. Τὰ ὄρη ἀνικρὸν μας Ἄλλὰ θολώνει καταχνιὰ σὺνὰ τὴν ὄρασί μας. Ὅκτῳ ἡμέραις τὸ πὸλθ θὰ μείνωμ' ἐδῶ μόνον, Μαρία μου, παράτασιν ἐδώσαμε σὸν πόρον Ὅκτῳ ἡμέραις κάποτε ὀκτῳ αἰῶνες εἶνε Καὶ τώρα φεύγουσιν ἀστραπὴ καὶ μένουσιν αἱ δῶναι. Κι' ἐδῶ διασκεδάσασθε. Ὀραῖους περιπάτους, καὶ θαυμασίας ἐκδρομάς εἰς τόπους λαμπροτάτους. Προχθὲς τὸ Partnach Klamm ἐπήγαμε νὰ ἰδοῦμε, εἶνε τὸ Partnach ποταμὸς διὰ νὰ ἐξηγοῦμαι. Klamm δὲ σημαίνει ποταμὸς βραχίονα στενὸν Ὅστις κυλᾶ σὸ μεταξὺ δύο ψηλῶν βουνῶν. Ἦτον ὄραία ἐκδρομὴ καὶ θεοῖς ἐξαισία Καὶ ἀναθήκαμε ψηλά στὴ γέφυρα, Μαρία. Καὶ πάλι χθὲς ἐκάμαμε μὴ ἐκδρομὴ μεγάλη Ἄνο λιμνῶν μᾶς ἐλλικουαρ τὰ ἔακουμένα κάλλη. Ἡ Eibsee καὶ Badersee. Ἡ πρώτη ἐκτεταμένη Μὲ καταπράσινα ῥησιὰ ὄρατα στολισμένη, Ἄπ' ὄλα διακρίνεται τοῦ Λουδοβίκου ἡ ἴσσις, Ἐδῶ τραβήσαμε κοπέ. Σοῦ εἶπα Ἦδὸν ὀκτῳς Κοττεύει ὄμως ὁ καιρὸς Κροισάκης ν' ἀπομείνω. Καὶ τώρα πρὸς τὸ Eibsee, φιλιότη μου, ἀφίνω. Καὶ πᾶμε καὶ σὸ Badersee πῶς ἔχει νερὰ καθάρια Κι' ὄρατῳ χρῶμα πράσινο. Πᾶρε μαζὶ λιθάρια. Νὰ ρίξῃς μέσα νὰ ἰδῆς καὶ ἔκστατική νὰ μείνης, Μόλις τὴν δῆς μέτρον μισοῦ βάθος σχεδὸν τῆς δίτης Καὶ ὄμως βλέπει κάμποσο καὶ ἄκομα τὸ λιθάρει Νὰ φθάσῃ σὸν πνεύμα τῆς δὲν σοῦκαμε τὴν χάριν. Τὸ βῆθος τῆς ἀμέτρητο, μοναδικὴ ἀπάτη Κι' ἀπ' τὸ λιθάρει πείθεσαι πῶς σὲ γελᾶ τὸ μάτι, Τὸ βράδυ-βράδυ κάποτε στήν ὄρη περπατοῦμε Καὶ τὰ παλὰ θυμούμεθα, γὰρ μέλλοντα μίλοῦμε. Κι' ὅταν σκεφθῶμε τὸ παρὸν, τὸν ἀποχωρισμὸ μας Καταλαμβάνει σιωπὴ ἀμέσως καὶ τὰς δὲ ὄμας. Κι' ὅταν περνοῦμε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο γεφυράκι Πῶς εἶν' ἰσὸς σὸ σπῆτι μας, σὸδ Mühlbach ποταμάκι,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΒΟΣΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΛΕΠΟΖΑΒΑ

Ἦ Ὀ Μίλις εἶναι εἰκοσαετής, θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, ἀλλ' ὁ Μίλις εἶναι ἦρος, γενναῖος μεταξὺ τῶν γενναϊότερων καὶ τόσον ὄρατος, ὥστε ὅταν τὸν ἐκῆσεν ἡ μήτηρ του θὰ ἤρατο τοῦ ἡλίου. Ὁ Μίλις διατρέχει τὴν κοιλάδα, εἶτα τὸ ὄρος καὶ ὁ Μίλις δὲν εὐρίσκει τὴν σὺζυγον ἢν ἐπιθυμῆται, διότι εἰς ἦρος βλέπει πάντοτε ἑλλείψεις. Μίαν πρωῖαν, ὁ Μίλις ἐγαίρειται μὲ τὴν ἀγνὴν καὶ πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς λευκῆς πόλεως Κουλιζέμ. Ὁ καλὸς ἀστὴρ του ὠδήγησεν ἐκεῖ ἓνα γέροντα ὄν ἀγκυρᾶ, τὸν Βοιζόδαν Μαλέτς. Ὁ Μίλις τὸν χαίρεται καὶ εἰς τὸν χαρῆτισμόν του, ὁ Βοιζόδς ἀπιντᾶ: «οἱ νεοὶ σύντροφοί σου μοὶ εἶπον ὅτι ἦθελες νὰ ὑπανδρευθῇς; τότε ἐζήτησα διὰ σὲ καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς φιαξῆς θαλάσσης, εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ζαγκοσπέ, εἶδον τὴν θυγατέρα τοῦ Βιδ-Μουσιέ. . . . Ἔναι ὄραία ὡς ἡ σελήνη, τὸ ἀνάστημά της εἶναι χῶριεν καὶ ὄψηλόν, ἡ κόμη της τολὸπη μετᾶξῃ, οἱ ὄφθαλμοὶ της πολὺ τιμοὶ λίθοι, αἱ ὄφρες της ὀμοιάζουσι μὲ τὰς βέλλας τῆς θαλάσσης καὶ αἱ βλεφαρίδες της μὲ τὰς πτέρυγας τῆς χελιδόνος, τὸ στόμα της εἶναι ταμεῖον ζαχαρέως. Ὅταν γελᾶ, σπείρει μαργαρίτας, ὅταν ὄμιλη, νομίζει τις ὅτι περιστερὰ ψάλλει. Πῆγαινε, Μίλις, νὰ εὐρῆς τὸν Βιδ-Μουσιέ, ὅς σου τὴν ὄσση». Μίλις ὁ ἦρος ἐπιστρέφει εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν του, καλεῖ τοὺς φίλους του καὶ σχηματίζει τὴν πομτὴν, ἣτις πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸ παρὸς τῆς Λεποζάδας. Ὁ Σαγκοσπέ εἶναι ὁ κομπάρζος, ὁ Βυζο ὁ ὑπαστρε-

Ἢὰ μὴ σιγὴν σκεπόμεθα σὸδ γεφυρῶσιν τὴν ἄκρη Καὶ σιγὴ μανιρίλα τῆς βραδυῆς σπογγίζου, ἔνα δάκρυ. Καὶ ψιθυρίζουσι οἱ: «Il ponte dei sospiri» Κι' ἀγάρι' ἀγάρι' ἀφῆνωμε τ' ἀγαπητὸ γεφυρὸν. Σκοπεύουσι νὰ κάμωμε μὴ ἐκδρομὴ σπανία. Σ ἔνα βουνὸ πὸλθ ψηλὸ. Μὰ ὄχι ἡ κομπανία. Ἡ Γερμανίδα φίλη μου δὲν τὸ ἀπεφασίσει Τὸ ἔχουν ἄλλοτε ἰδεῖ, καὶ ἡ ἐκδρομὴ κοστίζει. Ὅμως γὰρ μᾶς τῆς φαίνεται νὰ μῆν τὸ ἰδοῦμε κρῖμα, Λοιπὸν σὸδ Schachen ὄψηλὰ θὰ φέρωμε τὸ βῆμα. Κι' ἐκεῖ ψηλὰ στήν κορυφὴ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω φιλιότη μου Μαρία, Μὰ τώρα πλέον ἄφες με θερμὰ νὰ σὲ φιλήσω Ἡ φίλη Φλωρεντία

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Γ. Ο. Πειραιῶ. Ὅλαι αἱ γνωσταὶ συνταγαὶ δὲν εἶναι ἀποτελεσματικά. Ὁυχ ἤττον ἐζήτησα τοιαύτην καὶ εὐθὺς ὡς μοὶ δοθῆ, θὰ τὴν δημοσιεύσω. — Καν Ν. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθη καὶ ἡ τελευταία σας μετὰ δρ. 100. Μυρίας καὶ θερμωτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενὴ φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Μ. Κ. Κτήμα Πάγου. Φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐχετε πληρώσει καὶ προστέχε ἔτος. — Καν Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 125 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπιστώσαμεν μερίδα σας — Καν Μ. Δ. Κρ. Πειραιῶ. Εἶσθε ἡ ἐκ Ρωσίας συνδρομήτρια ἡ ἐγγράφισθε ἦδη διὰ πρώτην φοράν; — Καν Ἰ. Μ. Πλουμάριον. Φρ. χρ. 20 παρὰ Ἐθν. Ἐπ. ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀναμείνομεν. — Καν Μ. Β. Ζαγαζίγ. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 16 καὶ δρ. 4 ἐλήφθη. Ἀπείρους εὐχαριστίας. Γράφομεν. Ἡμερολόγιον 97 δὲν ἐξεδόθη. — Καν Χρ. Α. Δαρθανείλια. Ἐλάθετε ἀποσταλέντι; — Καν Π. Α. Μινετ-ἑλ-Γκάμ. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 25. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡμερολόγιον ἀπεσταλῆ. — Ἀδελφός Α. Berlad. Φρ. γρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Καν Π. Στρ. Ζαγαζίγ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη ὡς καὶ ἀποστελλόμενα ἀποδείξετε. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ν. Κ. Πάτρας. Ἐλήθησαν καὶ αἱ 38 δρ. Καὶ πάλιν θερμωτάτας εὐχαριστίας. — Καν Μ. Ζ. Κωνσταντῆαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 48 ἐλήφθη. Θερμωτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενὴ φροντίδα καὶ διὰ σύστασιν καταλ

στής ὁ γηραιὸς Νοδὸκ ὄδηγει τοὺς κελημένους μετὰ τοῦ Σκόουλα, φέροντας τὴν σημαίαν τῆς χώρας των. Βαδίζουσι δύο μακρὰς ἡμέρας, τὴν τρίτην εἰς γέρον, καθήμενος πρὸ τῆς θύρας του, τοὺς παρακαλεῖ νὰ ἀναπαύσασιν παρ' αὐτῷ καὶ τοὺς ἐρωτᾷ ποίαν ὄραϊαν κόρην πηγαίνουσι νὰ ζητήσουν, μὲ τόσον πλουσίαν συνοδείαν. . . . «Τὴν ἰδικὴν σου, ἀπαντᾶ ὁ Μίλις, τὴν ἰδικὴν σου ὡ πάτερ μου, Βιδ-Μουσιέ. Εἶμαι ἐξ Ἐρζεγοβίνης» μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς τύχης ἐρχόμεθα νὰ πάρωμεν τὴν θυγατέρα σου.

Ἡ Βιδ περιχαρῆς ὤψασε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς τρέμοντας βραχίονάς του: «Καλῶς ὄρισες, ὡ υἱέ μου. τὸ φῶς τῶν ὄφθαλμῶν μου θὰ ἦναι ἰδικόν σου. Εἶτα ἐκάλεσεν ὀληρετάς καὶ ὀληρετριάς: «Σπεύσατε, πιστοὶ μου! ἀνοίξατε ἐντελῶς τὰς θύρας, ὀδηγήσατε τοὺς ξένους μου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὄψηλῳ πύργου καὶ δώσατε εἰς τοὺς ἔκτους αὐτῶν τὴν καλλίτεράν σας βρώμην. . . . Ὁσῶς ὀμίλησεν ὁ Βιδ Μουσιέ καὶ κατὰ τρεῖς λευκὰς ἡμέρας ἐτίμησε τοὺς ξένους του, τῆς εὐωχίας περτωθείσης οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς Λεποζάδας τὴν ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν μνηστῆρά της.

* * * «Ὅταν ὁ Μίλις εἶδε τὸ ὄραϊον πρόσωπον τῆς κόρης, ἡ καρδία του ἐσκῆρτησεν ἐντὸς τοῦ στήθους καὶ ἔμεινε καταγοητευμένος. . . . Ὡ μῆτερ τῆς Λεποζάδας, ἐκράχασε, τὴν ἐσκέλισες εἰς τὸ ἄσχημὸν τὴν κόρην σου; Ἡ τὴν ἔπλασες μὲ χρυσάφι; Ἡ τὴν ἔκαλες ἀπὸ τὸν ἡλίον; Ἡ ἀκλῶς εἶναι πλάσμα τῆς καρδίας σου; Ἡ μῆτηρ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ εἶπε: «Δὲν τὴν ἐσκέλισα καθόλου εἰς τὸ ἄσχημ. δὲν τὴν ἔπλασα μὲ τὸ χρυσάφι, οὐδὲ τὴν ἔκαλε ἀπὸ τὸν ἡλίον. Ὁ Θεὸς τὴν ἔλαβε ἀπὸ τὴν καρδίαν μου καὶ μοῦ τὴν ἔδωκεν. Εἶχα ἐννεὰ παρμωίνας ἀπὸ τὰς ὀκτῳ πύδου ἐπὶ ἀνδρῶν, καμμίαν δὲν ἐπισκέφθη πλέον τὴν μητέρα της, διότι τὸ κακὸ μάτι ἔπεσε ἔσο σπῆτι μας καὶ ὁ κεραυνὸς ἐφόουθεν ἐπὶ τῆς ὄδοσ τὰ ὀκτῳ ἀναχωρήσαντα τέκνα μου. . . . Καὶ ὀλοῦ-ζουσα σιγᾶ-σιγᾶ ἡ μῆτηρ ἔδωκε τὰ δώρα εἰς τὸν μνηστῆρα.

λήλου προσώπου.—Κον Κ. Δρ Κέρκυρα. Χάρμιν άιστι έ ήρθησαν και διά τήν εύχαρίστησιν, ήν θά προξενήσουν.—Κον Θ. Μ. Σωζούπολι. Παιά; Βασκοπούλας του Κορομηλά; Θά φροντίσωμεν εύχαρίστως.—Κον Π. Χ. Κόρινθον. Είχο; σιμειώσει νά σταλιών. Άλλά φαίνεται εις τήν Διεκπεραίωσιν έγεινε λάθος.—Κον Β. Δρ. Άθήνας. Συνδρομή έλήφθη. Συνδρομητρια ενεγράφη και φύλλα άποστέλλονται εις σημειουμένην διεύθυνσιν. Εύχαριστοῦμεν.—Κιν Ε. Π. Μ. Κεφαλληνίαν. Έπιστολή σας μετά συνδρομῶν έλήφθη. Εύχαριστοῦμεν. Έπειδή είχομεν προηγουμένως άποστειλή άσδ. πρὸς έισπρην πρὸς αὐτοσε άντιπρόσωπόν μας, λαμβάνετε αὐτάς πρ' αὐτῆς. Ζητούμενα φύλλα άπεστάλησαν. Κον κ. Γ. Μ. Λαμτάρ.—Α. Π. Λιθερούλ.—Ι. Μ. Λεζούριον.—Ε. Μ. Σύρον.—Ε. Α. Κωστάτζαν.—Ε. Δ. Πόρον.—Μ. Δρ. Άθήνας.—Ε. Χ. Ρ. Καλάβρυτα.—Εύ. Γ. Δ. Σύρον. Συνδρομαί έλήφθησαν. Εύχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κον Ε. Γ. Θ. Γ. Ζαρά. Άρῶ; τὸ λέγετε, τὸ πιστεύομεν. Είς τὸ μέλλον δύνασθε νά πληρώνετε εις τὸ ταχυδρομεῖον και δύναμι συμβάσεως τὰ έδῶ ταχυδρομεῖα πληρόνουν.—Κον Π. Γρ. Μεσολόγγιον. Πάντοτε δτάκις πληρώνη τις εις τὸ γραφεῖόν μας, λαμβάνει άπόδειξιν. Έλαθε τοιαύτην ὁ ύπρητής σας; Είς τὰ βιβλία μας οὐδαμ ὦ ύπάρχει σημειωμένον.—Κον Χ. Κ. Τύραθον. Έλήφθησαν. Προτιμότερον νά μένου μεταξὺ μας. Έννοεῖ-ε. Σῶ; γράφομεν έκτενέστερον. Δρ. 10 έλήφθησαν. Θερμὰς εύχαριστίας.—Δα Α. Α. Χανία. Η άπόδειξις έστάλη, άν και δέν δεχομεθα συνδρομας εξαμηνίας.—Κον Γρ. Βρ. Γαλιζιον. Έσο-άλησαν φύλλα και άποδειξεις.—Δα Γ. Δ. Β. Κραϊόθαν. Συλλυπούμεθα άπὸ καρδίας. Καθυστερεῖτε μόνον λῆξαν έτος.—Κον Α. Στ. Άθήνας. Σῶς έγράψαμεν παρακλοῦσχι ὅπως διελήθητε τοῦ γραφεῖου ένα σας εξηγήσωμεν λόγους μη δημοσιεύσεως. Πῶς δέν σας είδομεν; Θά ήτο δύσκολον νά αναπτύξωμεν τοὺς λόγους εις τὸν άλίγον χρόνον ὃν διαθέτομεν εις τήν άλληλογραφίαν τῆς Έφημερίδος τῶν Κυριῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μπισκοτάκια. Αναμιξίτε 120 δρ. φρέναν γαλλικήν, 120 ρ. ζι-

Του έδωκεν ὑποκάμισον κεντημένον με χρυσίον και μεταξιν. Ὁ Βιδ-Μωσιε τὸν έππον του, ένα ὥρατον κέλητχ μαῦρον άνευ κηλίδου, ὑπερήφανον και άγέρωχον· τὸ έρίππιον είναι σκεπασμένον με γνήσιαν πορφύραν πίπτουσαν μέχρι τῶν γονάτων και σκολισμένη με χρυσοῦς θυτάνους. . . . Ὁ Μίλισχ αναθίκει ἐπὶ τοῦ έππου· εις τήν ζώνην του ήχει ἡ σπάθη, εις τὸ καλπικί του φρίσσει τὸ εκ μαργαριτωῶ λοφίον και τὰ χρυσα κομβία τοῦ βελουδίνου χιτωνός του σπινθηροβολοῦσιν εις τὸν ήλιον. Ὑπάρχει εις τὸν κόσμον μνηστή τὸσον ὥρατα; διελογίζετο, και δῶρα τὸσον ὥρατα ὅταν ένεῖνε, τὰ ὅποια μοῦ έκαμν οἱ άδελφοί δίδοντές μου τήν αδελφήν των; . . .

Ἡ γκαμήλιος πομπή ξεκίνητη, μουσική και ἄσματχ τήν συνοδεῖον και ὁ Μίλισχ εν τῇ μέθῃ του νομίζει ὅτι πορεύεται πρὸς Θεόν. . . . Βαδίζει ἐπὶ κεφαλῆς, ένα οἱ ίππεις σπεῖδωσιν. Ἡ Λεποζάβα ίππεῖται πρὸς τὸν ὑπισπιστήν τοῦ Μίλισχ. Αἴρνης εν μέσῃ τοῦ πρατίνου δάσους, ἡ μνηστή κάτωχος λέγει πρὸς τὸν συνοδόν της: «Βοῦκο, Βοῦκό μου φίλε τοῦ Μίλισχ οἱ ὀφθαλμοί μου δέν σε βλέπουν πλέον και ἡ ὀμιλία σου με κουράζει» εἰπέ εις τὸν Σκοδλα και εις τὸν Νοδάκ νά πλύσουν ἄδοντες και νά άκουμβήσουν τήν σημαίαν ἐπὶ τῆς ὕψηλης ταῦτης ελάτης.

«Καταδιθάσατέ με τοῦ έππου, άποθίσατέ με ἐπὶ τῆς χλοερῆς γῆς, ὁ φλογερὸς ήλιος; δέν με άγαπᾶ πλέον και τὸν μισῶ, ἡ μαῦρη γῆ μοῦ απέθη άγκαπητή, τήν ποθῶ. . . .»

Εἰς τὰς λέξεις ταῦτας ὁ Βοῦκο εκράγησε: «Σταμάτησε; Σκοῦλα, σταμάτησε σύ, γηραιέ ὀδηγέ, σταμάτησε ὃ άγκαπητέ μου Μίλισχ. . . . Πύσατε τήν μουσικην και τὰ ἄσματχ και άκουμβήσατε τήν σημαίαν ἐπὶ τῆς μεγάλης ελατης· ἡ αδελφή μου κλαίει διότι ὁ ήλιος δέν τήν άγαπᾶ πλέον και ἡ μαῦρη γῆ τήν καλεῖτο.

* *

«Όταν ὁ Μίλισχ ήκουσεν, ἐπλησίασεν, έλαθε τήν ὥρατιαν Λεποζάβαν εις τὰ; άγκάλας του και τήν άπέθεσεν ἐπὶ τῆς θλιερῆς χλόης. Αὕτη έκουψε τότε τήν κεφαλήν της και άφηκεν εκει τήν ψυχήν της.

Οἱ ίππεις κατήλθον τῶν έππων, με τὰ ξίφη των ελάξευσαν φέρετρον εις εν δένδρον τοῦ δάσους, με τὰ χατζάρια των εκοίλαν τὸν τάφον. Έθεσαν εκει τήν μνηστήν, με τὸ πρόσωπον εστραμμένον πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὔ ὁ νέος ήλιος ανατέλλει.

Χρει φιλοστανισμένην, 3 κίτρινα σῦ. ὦ και 2 άσπρα κτύπημένα εις 3 φρόν, ὄλιγον ἄλας, τὸ άπέξω κίτρινον ενός λεμονιοῦ ψιλοκομμένο. Ζι μώσατέ τα κλά, καλὰ χωρίς νερό Πλάσατε τήν ζύμην σας, χωρίσατέ τήν εις μικρά κομμάτια, ὄγκου ενός καρυδιῦ και έπε τα δώσατε εις αὐτά ὅ,τι σχήμα θέλετε· πητάκις, κουλουράια, τρωγῶνα, πολύγωνα τὰ αλοῖφετε με ὄλιγον κίτρινον αυγῶ. Άλείψατε λαμινρίναν με ὄλιγον κηρι κίτρινον, τοποθετήσατέ τα τὸ εν μακρὰν τεῦ ἄλλου ὄχι εις πολὺ δυνατόν φούρνον. Μετὰ εν τέταρτον είναι ξανθοψημένα έτοιμα.

Μήδια. Τὰ πλύνετε. Τὰ βρίζετε εις τήν κατσαρόλαν με κρομμύδια κομμένα, καρὸτα, μαϊντανό, 1 σκελίδα σκόρδο, ὄλιγο θυμάρι, 2 γαρούφαλα και 50 δρ. λάδι και 1 ποτήρι άσπρο κρασί. Τὰ σκεπάζετε και άφίνετε νά βράσουν μέχρις οὔ ανείσουν. Τὰ ανακατώνετε έπειτα και ὅταν ανείσουν ὄλα, σημειῖον ὅτι εἶνε ψημένα. Τὰ σερβίρετε, άφῶ τοὺς άραιεῖτητε τὸ ένα κογγυλί.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ Α Β Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΗΣ Α Β Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Ὅδὸς ἔναντι Ἐθνικοῦ τυπογραφείου).

Νόμος κατέστη πλέον μεταξὺ τῶν καλλισιθῆτων Κυριῶν και Δεσποινίδων ὅτι, διὰ νά άναγνωρίζηται τις ὡς τοιαύτη, ὀφείλει ἐξ ἄπαντος τὰ ὑποδήματά της νά κατασκευάζη εις τοῦ κ. Τσάμη, ὁ ὅποιος πρῶτος διὰ τοῦ άντιπροσώπου του φέρει τὰς φόρμας τοῦ εκάστοτε Παρισινῦ Συρμού και τὸν καθιερωθέντα τοῦτον νόμον πρέπει νά τηροῦν αἱ καλλισιθῆτοι Ἑλληνίδες, προμηθευόμεναι τὰ ὑποδήματά των ἐπὶ τὸ Μέγα Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Τσάμη, ὁδὸς Σταδίου 45.

Ἐπὶ τῆς κλυτοῦσης τὸ μέτωπον γῆς, ἐφύτευσαν ροδῆν, εις τοὺς πόδας έφεραν τὸ ὕδωρ πηγῆς και γύρω τοῦ τάφου της ἐφύτευσαν δένδρα, ἄτινα εκάλυψαν με δουκάτχ. «Ὅποιος πενᾶ και περιᾶ ἄ; λίθη ἀπὸ τὸ χρυσάφι ταῦτο. εκίνος ποῦ είναι νέος ἄ; στολισθῆ με ρόδα, εκείνος ποῦ διψᾶ ἄ; πῆ τὸ δικυγές ὕδωρ τῆς πηγῆς, εκείνος ποῦ εἶνε· κουρατμένος ἄ; αναπυθῆ εκει».

Όταν τὸ πᾶν ετελειώσεν, ὁ Μίλισχ ἐλάλησεν οὕτως: «Ἄδελφοί μου, διὰ τὸν Θεόν, εισέλθετε εις τήν Ἐρζεροβινην ὅπως δύνασθε, ἐγὼ θά ὑπάγω πρὸς συνάντησιν τῆς μητρός μου, ὅπως δυνηθῆ ὁ έπός μου!» Καὶ κεντῶν τὸν ὥρατῶν του μαῦρον κέλητχ, ὁ Μίλισχ ἐξηφνήσθη εις τὸ ὄρος.

Πρὸς τήν αὔγην εἶδε τήν μητέρα του, ἥτις ήρχετο πρὸς συνάντησιν του. Ἐπλησίασεν, ήγγισε τὸν έππον του και τὸ εἶπεν «Γέ μου χρυσέ μου Μίλισχ είναι μακρὰν ἀκόμη ἡ συνοδεία σου; Προηγείται αὐτῆς ἡ γλυκεῖα μνηστή σου, εκείνη ἥτις θά φέρη τὸ ὕδωρ εκ τῆς πηγῆς και ὅχι ετοιμάξῃ τήν τράπεζαν τοῦ κυρίου της, ένα ἡ μήτηρ σου αναπυθῆ;» — «Ναι ἡ συνοδεία πλησιάζει, ἀλλ' ἡ μνηστή μου δέν είναι οὐδ' εις τὸν οἶκόν της, οὐδ' εις τὸν ἰδικόν μου, τὸ δάσο; τήν εκράτησεν ὑπὸ τήν θλιερῶν χλόην του. Ἐπίστρεψον, μητερ, εις τήν λευκήν οἰκίαν μας και σιητέ μου άπυλῆν κλίην, ἄ; μη είναι οὐδὲ πολλὸ μακρὰ, οὐδὲ πολλὸ πλυταῖα, ἴδιον δέν θά εἶμαι ἐπὶ πολὺν χρόνον άσθενῆς. . . . Ἡ μήτηρ ὀκηκουσεν ὁ Μίλισχ κατεκλήθη και ὅταν ἤλθεν ἡ συνοδεία, ὁ Μίλισχ ἤτο νεκρός! . . . Οἱ ίππεις κατήλθον τῶν έππων, ανέσπασαν τὰς λόγχας των και εκοίλαν τὸν τάφον ενῶ κοιμάται ὁ Μίλισχ, με πρόσωπον εστραμμένον πρὸς τὸ μέρος της δάσεως τοῦ νέου ήλιου, εἶτα ἐχόρευσαν τὸ κόλο και μακρυνόμενοι πάντοτε ἀντὶ νά προχωρῶσιν, ἄδοντες ἄσματχ θλιερῶτατα ἐπὶ πολὺ εν ὅσῳ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Μίλισχ δύναται νά τοὺς ακούη, ανεχώρησαν. . .

Ἐκάστην πρωίαν, ὅτε ὁ νέος ήλιος εγειρεται, ἡ μήτηρ τοῦ Μίλισχ έρχεται και κυττάζει τὸ άστρον «Α! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς· ἰδοὺ ἡ Λεποζάβα, ἡ ὥρατα μου κόρη ἥτις πηγαίνει εις τήν πηγὴν νά μοῦ φέρη δικυγές ὕδωρ. . .» Ἐκάστην έσπέραν ὅτε ὁ ήλιος ὀδει ἡ μήτηρ τοῦ Μίλισχ κυττάζει τὸ άστρον, «Ἦ πόσον εἶμαι εὐτυχῆς· ἰδοὺ ὁ υἱός μου, ὁ χρυσός μου Μίλισχ, ὅστις ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ δάσος και μοῦ φέρει κυνήγιον.»

Ἄλλὰ δέν βλέπει τις οὐδὲ τὸν υἱόν, οὐδὲ τήν κόρην. Δέν βλέπει ἡ τήν παράφρονα μετέρχῃτις θά τοὺς αναμένη μέχρι τοῦ θανάτου της! . . .

(M. Colonna) Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου